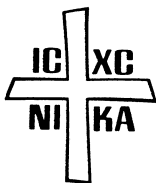

SEXTONDE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA SEXDECIMA

Text Joh 11: 1-45 Predikan av Lars Borgström (LFS)

Jesus hade flera vänner som Han gärna umgicks med under sitt jordiska liv, inte bara de tolv lärjungarna, utan också andra. Syskonen Marta, Maria och Lasarus tillhörde dessa. Jesus visar i dagens predikotext hur Han ömmar för dem och för oss, hur Han hjälper i all slags nöd.

JESUS KÄNNER MED OSS

Den kända Jesaja-profetian om den kommande Frälsaren lyder: ”Därför skall Herren själv ge er ett tecken: Se, jungfrun skall bli havande och föda en son och hon skall ge honom namnet Immanuel” (Jes. 7:14). Immanuel betyder ”Gud med oss” (Matt. 1:23). Att Gud i Jesus Kristus är ”med oss” har flera betydelser, som ligger ganska nära varandra. En av innebörderna är, att Gud genom inkarnationen t.o.m. blivit en *av* oss. Därför vet Han precis hur det är att vara människa. ”Vi har inte en överstepräst som inte kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som varit frestad i allt liksom vi fast utan synd” (Hebr. 4:15).

Vi möter i predikotexten idag en mening som är kort, stark och kärnfull. Den består endast av två ord, men uttrycker ändå så oerhört mycket. Meningen lyder: ”Jesus grät” (v 35). Han grät över sin vän Lasarus död. Det visar att Han inte är en upphöjd, majestätisk Gud som oberörd lever sitt eget liv i en avlägsen himmel utan något intresse för våra jordiska liv. Tvärtom är Han angelägen om våra jordiska liv och följer dem med största intresse.

Detta gällde inte bara när Han vandrade här på jorden, utan även nu, efter himmelfärden. När Stefanus, den förste kristne martyren, stod inför rätta och strax skulle stenas till döds, läser vi följande: ”Men fylld av den helige Ande lyfte han sin blick mot himlen och fick se Guds härlighet och Jesus som stod vid Guds högra sida, och han sade: ’Se! Jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida’” (Apg. 7:55–56). Vi läser på flera ställen i Bibeln att Jesus Kristus, Guds Son, *sitter* på Faderns högra sida (Matt. 22:44, 26:64, Apg. 2:34, Rom. 8:34, Hebr. 1:3, 10:12, 1 Petr. 3:22 m.fl.). Men när en av Hans heliga här på jorden i en rättgång prövas ända in i döden, då kan inte Jesus längre *sitta* på allmaktens tron. Stefanus fick se Jesus *stå* vid Guds högra sida. Så engagerad är Jesus då det gäller oss och våra liv här på jorden, att Han inte stillasittande kan se på när vi svävar i fara.

Jesus har alltså känslor som vi. Det visade sig inte minst då Han grät vid Lasarus grav. Han sörjde en avliden vän som döden, den siste fienden, lagt sin hand över. Detta är något trösterikt för oss när också vi drabbas av sorg – inte minst då någon familjemedlem, nära anhörig eller vän avlidit.

Vi läser också i Bibeln om ett annat tillfälle då Jesus brast i tårar. När Jesus närmade sig Jerusalem och blickade ned på staden från Oljeberget, står det att Han grät (Luk. 19:41). Han uttryckte då sin stora sorg med dessa ord, när Han suckade över Jerusalems invånare: ”Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig frid!” (Luk. 19:42). Vi förstår av dessa ord vilken smärta det vållar Jesus, när människor inte vill vända om till Honom, deras ”själars herde och vårdare” (1 Petr. 2:25) utan istället i otro, egenrättfärdighet och hårdhet väljer sin egen förtappelse.

JESUS ÄR DÖDENS BESEGRARE

Det ligger en tröst i att Jesus känner med oss, att Han är vår vän som vill oss väl. Men om det skulle stanna vid detta – ifall Hans namn Immanuel endast skulle betyda att Han är en av oss och tycker om oss, ja t.o.m. älskar oss – skulle det ändå inte innebära någon verklig räddning för oss. Att någon sympatiserar med oss är bra, men bättre är om denne också kan förändra situationen, så att vår olycka och belägenhet under dödens förbannelse vänds i salighet och evigt liv. Som väl är ligger också detta i det underbara namnet Immanuel, ”Gud med oss”.

Jesus Kristus är Herren Gud, som besegrat vår fiende djävulen och alla hans verk; synden, döden, domen. Vi var och är alldeles maktlösa mot djävulen, men Jesus har vunnit en fullständig seger. Martin Luther skriver i sin berömda stridspsalm, att ”med oss står den rätte Man, Vi stå, av honom stödda. Frågar du vad namn han bär? Jesus Krist det är. Han är den Herren Gud, Som, klädd i segerskrud, Sin tron för evigt grundat.” (Lova Herren 405:2).

Denna seger över världens furste och alla andra fördärvmakter (synden, döden, helvetet m.m.) vann Jesus under svåraste smärtor och lidanden. Vi har hört att Han grät över sin vän Lasarus kroppsliga död och över Jerusalems invånares andliga död, men vi läser i Bibeln på ytterligare ett ställe om Hans tårar. Det är i Hebreerbrevet: ”Under sin tid här i köttet ropade Han högt under *tårar* när Han bad och vädjade till den som kunde rädda Honom från döden, och Han blev bönhörd och fri från sin ångest” (Hebr. 5:7). Det är en gripande anspelning på bönekampen i Getsemane, då Jesus bad samtidigt som Hans svett p.g.a. av den tunga ångesten var som blodsdroppar (Luk. 22:44). Tre gånger bad Han sin Fader om att få slippa dricka av lidandeskalken, som mänsklighetens alla synder fyllt till bredden. Men hade Han inte tömt den kalken till botten, hade ingen av oss kunnat bli frälst.

Eftersom Jesus genom sin egen död besegrat döden, har vi evigt liv. Det är alla kristnas fasta hopp och frälsningsvisshet, att Jesus lämnat denna värld för att bereda rum åt oss i den himmelska världen (Joh. 14:20).

JESUS GER OSS LIVET

Jesus har alltså övervunnit döden. Ändå blir inte alla människor delaktiga av det eviga livet. Tyvärr – och det är tillvarons största tragedi – är de flesta människor på väg mot den eviga döden. Jesus säger: ”Den port är vid och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går in genom den.” (Matt. 7:13). Det tragiska är, att alla människor genom syndafallet redan från födseln är fiender till Gud. Det är därför Jesus och Hans apostlar talar om det nya, eviga livets början som en ny födelse – ett helt nytt och annorlunda liv.

Det är absolut nödvändigt för saligheten att födas på nytt. Men ingen människa kan åstadkomma sin egen pånyttfödelse, lika litet som hon kan föda sig själv biologiskt. Hur ska då människor få nytt liv, hur ska de uppväckas ur den andliga döden? Det kan bara ske genom Jesus, när Han är nära och talar sitt livgivande ord om förlåtelse och försoning med Gud. Han sade själv, där Han stod på tempelplatsen och blev angripen av sina motståndare: ”Det kommer en tid, och den är redan här, när de döda ska höra Guds Sons röst, och de som hör den ska få liv” (Joh. 5:25). Där evangeliet, budskapet om syndernas förlåtelse ljuder, där skapas nytt liv i alla de hjärtan som inte genom otro stänger sig själva ute från denna frälsning. Det är alldeles onödigt att gå evigt förlorad, när Jesus är en så stor Frälsare att Han utplånat också de största och vidrigaste synderna. Vem som helst får komma och ta emot frälsningen alldeles gratis och oförtjänt.

Det är endast Guds ord – i predikan, genom bibelläsning, i avlösningen eller i de heliga sakramenten – som kan ge andligt och evigt liv. Själva kan vi inte göra någonting. En god illustration av människans ”insats” vid den andliga födelsen ges genom Lasarus exempel. Han låg död på fjärde dagen. Inga mänskliga ord kunde få liv i honom, inga egna ansträngningar från Lasarus sida kunde få blodomloppet att pulsera igen. Han var död. Jessu måste själv säga Lasarus de livgivande orden: ”Lasarus, kom ut!” (v 43). Genom Guds ord kom Lasarus till liv igen. Så är det även på det andliga området. Endast Guds ord, evangeliet om Jesus, kan göra en människa andligt levande.

Jesus sade till Marta: ”Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig ska leva om han än dör, och den som lever och tror på mig ska aldrig någonsin dö. Tror du detta?” (v 25–26). Marta svarade: ”Ja, Herre. Jag tror att du är Messias, Guds Son, Han som skulle komma till världen” (v 27). Detta är den frälsande tron. I den tron vill vi leva och dö. Då kan ingenting; varken djävulen, synden, världen, domen eller helvetet, besegra oss eller ha minsta makt över oss.

Amen.